

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobců:

- a) **XX**, narozený dne XX
státní příslušností XX
bytem v ČR: XX
zastoupen JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou
sídlem Klimentská 1652/36, 110 00 Praha 1
- b) **XX**, narozená dne 17. 12. 1976
státní příslušností Ruská federace
bytem v ČR: XX
zastoupena Mgr. Lucií Červenkovou, advokátkou
sídlem Výhledová 548/3, 152 00 Praha 5

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

za účasti:

XX, narozená dne XX
státní příslušností XX
bytem v ČR: XX
zastoupena žalobkyní b) jakožto zákonnou zástupkyní
právně zastoupena Mgr. Lucií Červenkovou, advokátkou
sídlem Výhledová 548/3, 152 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2019 č.j. CPR-40330-9/ČJ-2018-930310-V240

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

takto:

- I. Žaloba žalobce a) proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 11. 6. 2019 č.j. CPR-40330-9/ČJ-2018-930310-V240 se zamítá.
- II. Žaloba žalobkyně b) proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 11. 6. 2019 č.j. CPR-40330-9/ČJ-2018-930310-V240 se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 31. 10. 2018 č.j. KRPA-227721-124/ČJ-2016-000022 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci a) dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2. a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. a 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 let.

II.

Argumentace účastníků

2. Žalobci v žalobě namítali, že správní orgány vycházely z nesprávného zjištění stavu věci, odhlédly od skutečností, které byly v řízení tvrzeny, a nevypořádaly se dostatečně s námitkami uvedenými v odvoláních. V celém průběhu správního řízení žalobci dokládali velmi špatný zdravotní stav žalobce a), který žalovaný znovu neodborně vyhodnotil jako ne tak špatný, aby znemožňoval žalobci a) vycestovat. Žalobce a) zásadně protestoval proti tvrzení žalovaného, že by neakceptoval lékařské doporučení. Je pravdou, že po užívání předepsaných léků se zvýšil jeho krevní tlak na 220 na 180 a hrozila mu smrt, proto tyto léky vysadil a po konzultaci zúčastněných lékařů následně užíval léky jiné, jež zajišťovaly léčbu, ale nezvyšovaly tak ohrožujícím způsobem jeho krevní tlak. Za překážku svého vyhoštění žalobce a) považoval také pronásledování, kterému by v Rusku čelil v případě návratu. Opakovaně zdůraznil, že právě tato obava byla důvodem, pro který si opatřil jinou identitu. Dále žalobce a) namítal, že protiprávnost jeho jednání (vystupování pod identitou jiné osoby) byla předmětem posuzování orgánů činných v trestním řízení. Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 10 v přípravném řízení rozhodlo, že jednání žalobce není trestným činem, a postoupilo

věc k projednání do přestupkového řízení. Dosud však nebylo vydáno žádné rozhodnutí, kterým by žalobce a) byl uznán vinným z přestupku. Správní orgány se tedy dopustily porušení zásady dle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Bylo na správním orgánu, aby se vypořádal s tím, z jakého důvodu posoudil jednání žalobce jako podvodné. Za nepřezkoumatelný pak žalobci označili závěr žalovaného, že jednání žalobce a) vyvolává důvodné nebezpečí, že i v budoucnu naruší veřejný pořádek. Žalobci doplnili, že v původním zrušeném rozhodnutí bylo žalobci a) uloženo zvláštní opatření spočívající v povinnosti osobně se hlásit každou středu v 10.00 hodin na pracovišti správního orgánu prvního stupně, a to do dne vycestování z území České republiky. Žalobce a) podmínky tohoto opatření bez jediného narušení plnil po dobu více než půl roku. Fakticky se jedná o institut analogický k domácímu vězení, tedy žalobce mimo omezení osobní svobody umístěním v záchytném zařízení Ministerstva vnitra byl následně již dostatečně potrestán za své pochybení, které bylo vynuceno obavou o svůj život. Dřívější právní zástupce žalobce a) žádal o ukončení jeho zajištění a udělení víza k pobytu za účelem strpění. Žádost byla podložena lékařskými zprávami. Z lékařských zpráv byla potvrzena jasně skutečnost, že poškození zdraví žalobce a) je trvalého charakteru, a současně z charakteru onemocnění lze předpokládat, že jeho pobyt ve zdravotnickém zařízení za účelem poskytnutí zdravotní péče bude delší než doba scházející do uplynutí 180 dnů ode dne zajištění. V takovém případě byl žalovaný povinen zajištění ukončit dle § 126b odst. 2 zákona o pobytu cizinců a udělit žalobci a) ze zákona vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu překážky na vůli nezávislé, která brání vycestování. Žalovaný sice zajištění ukončil ze zdravotních důvodů, ale aniž by udělil vízum za účelem strpění, jak je ze zákona povinen, a naopak rozhodl o správním vyhoštění.

3. Dále žalobce a) namítal, že sice při prvním výsledku odmítl vypovídat, nicméně poté, co získal důvěru ve správní orgány, že mu dokáží poskytnout ochranu, přiznal při dalším výsledku skutečnou identitu. To ostatně vyplývá z protokolu ze dne 18. 7. 2016, kde také popsal postup, kterým si opatřil cestovní pas Maďarska vedený na falešné jméno. Mimo jiné zde uvedl, že do České republiky přicestoval kvůli svým problémům v Rusku, kde se obával o život. Dostatečně podrobně popsal, z jakého důvodu se rozhodl opatřit si jinou identitu. Konkrétně konstatoval, že byl v Rusku úspěšným podnikatelem, kdy kvůli svým obchodům byl vydírán, a to nejen fyzicky (celý týden byl pálen elektřinou, zlámali mu ruce), ale i psychicky, ohledně likvidace jeho rodiny. Rodiče žalobce a) museli vycestovat do Izraele a žalobce a) si z důvodu obav vyřizoval maďarské občanství s tím, že měl zpočátku za to, že s ohledem na svůj původ (příbuzní pochází z Polska, Bulharska i Ukrajiny) je získání takového občanství legální, když uvedl zprostředkovateli své prokazatelné předky právě na Ukrajině. Pokud následně, po složení přísahy státního občanství, zjistil, že je mu předkládána jiná identita, neměl na výběr než toto přijmout právě kvůli důvodným obavám o svůj život. Žalovaný se tedy nevypořádal s tvrzeními žalobce a), kdy objasnil důvody, pro něž změnil svou identitu. Tuto námitku žalobce a) uvedl již v prvním odvolání, nicméně žalovaný na ni nereagoval. Z toho vyplývá i další pochybení žalovaného, který se nezabýval a neposoudil, zda žalobce a) nepřišel z území, kde je ohrožen jeho život nebo svoboda. Tím došlo k porušení čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

4. Dále žalobci namítali nedostatečné zjištění skutkového stavu a nesprávné zhodnocení naplnění podmínek pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Proporcionalita mezi závažností porušení veřejného pořádku a uloženým zákazem pobytu byla posouzena nesprávně. Žalovaný znovu odhlédl od toho, co bylo v řízení prokázáno. Vzhledem k tomu, že žalovaný nijak nezpochyboval tvrzení žalobce a) ohledně důvodu pro změnu identity, lze mít za to, že jde o prokázanou skutečnost. Žalovaný se nezabýval existencí nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, zejména nemožnosti žalobce a) vrátit se do země původu, a to z důvodu obav o život. Cílem jednání žalobce a) byla obava o svůj život a ochrana rodiny. Podstatné je, že žalobce a) si uložený trest na území Ruské federace musel odpykat, tedy se pobytem na území České republiky nevyhýbá trestu na území Ruské federace. Bez dalšího zhodnocení a úvahy v tom směru, zda rodině žalobce a) nehrozí vážná újma, je nesprávný názor žalovaného, že rodině žalobce není upíráno právo realizovat soukromý život v zemi původu. Jde o zcela paušální argument, který se objevuje ve všech odůvodněných rozhodnutích o správním vyhoštění. To svědčí o tom, že správní orgány odhlédly od zvláštních okolností daného případu. S ohledem na dobu, která uplynula od posledního výsledku, byl žalobce a) toho názoru, že měl být proveden další výslech, který společně s žalobkyní b) navrhovali. S odstupem času se pochopitelně vazby na Českou republiku upevnily. Ani tuto skutečnost žalovaný nezohlednil. Ve vztahu k nezletilé osobě zúčastněné na řízení navíc správní orgány odhlédly od toho, že žalobce a) o ni řadu let pečuje jako rodič s tím, že s biologickým otcem není nezletilá v žádném kontaktu, a i přesto žalovaný konstatoval, že má jisté zázemí, rodinu a v neposlední řadě biologického otce. Nezletilá navíc navštěvuje v ČR základní školu a jakékoliv další stěhování, změna školy, úředního jazyka, opuštění spolužáků pro ni znamená zásadní zásah do jejího života. Pokud žalovaný konstatoval, že žalobkyně b) s dcerou můžou zůstat na území ČR, s ohledem na její samostatnost a ekonomickou nezávislost nezvažil dopad a reálnost možného znovuvycestování žalobce a) z Ruska. Vzhledem k tomu, že žalobce a) byla v Rusku později po trestním odsouzení v jeho nepřítomnosti uložena povinnost zaplatit fiktivní jemu přisouzený dluh, je veden v evidenci tzv. „nevýjezdních osob“ a bude mu v souladu s právním řádem Ruské federace ihned po jeho návratu neprodleně odebrán cestovní pas, což bylo dokázáno důkazy předloženými žalobcem a). Ke zjištění správního orgánu, že z veřejně dostupného obchodního rejstříku je patrné, že žalobce a) stále figuruje v obchodní společnosti jako jednatel a společník pod identitou XX s tím, že jeho podnikatelská činnost byla spojena s jeho podvodně získaným cestovním dokladem Maďarska a vystupováním pod totožností jiné osoby, žalobce a) uvedl, že se opakovaně pokoušel domoci soudního rozhodnutí, jež by potvrzovalo, že jeho minulá identita je nahrazena jeho současnou pravou identitou nezbytnou pro provedení zápisu v obchodním rejstříku. Žalobce a) neměl možnost na tuto skutečnost poukázat, když nebyl nikdy vyslechnut od doby svého zadržení, a až v rozhodnutí žalovaného je mu kladeno k tíži, že jeho podnikatelská činnost je spojena s původní identitou.
5. Žalobce a) namítal nesprávnost posouzení ohledně zdravotního stavu s odkazem na nehumánní podmínky v ruském vězení a pobyt zde, kterému předcházelo týrání, a to pálením elektrickým proudem a zlomeninou končetin. Dodnes se léčí z velmi závažného onemocnění. Žalobce a) brojil proti závaznému stanovisku Ministerstva vnitra z roku 2017. Správní orgán nemůže v řízení o uložení správního vyhoštění

rezignovat na řádné zjištění skutkového stavu s pouhým odkazem na závazné stanovisko. Zprávy o možnosti vycestovat musí posoudit na podkladě tvrzení cizince. Žalobci v odvolání namítali, že nebyla vzata do úvahy tzv. návratová směrnice. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal logickým protimluvem, když uvedl, že žalobce a) má stanovenou lhůtu k vycestování, ve které může dobrovolně opustit území. Nelze hovořit o dobrovolnosti při uložení povinnosti k vycestování. Správní orgány mohly v daném případě aplikovat § 50a zákona o pobytu cizinců, tedy vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území, bez zařazení do evidence nežádoucích osob, tak, aby žalobce a) mohl požádat o pobytové oprávnění na území ČR na zastupitelském úřadě a nadále naplňovat smysl rodinného života, čemuž se nestalo. Podle žalobců úroveň zdravotní péče v Ruské federaci je zhruba v polovině takové kvality jako v České republice. Dobu tří let považovali žalobci za nepřiměřenou.

6. Závěrem žalobci navrhli zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a navrhl žalobu zamítnout.

III.

Obsah správního spisu

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 13. 6. 2016 se na pracoviště Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAMP“) dostavil žalobce a) s identitou XX, státní příslušnost Maďarsko, za účelem podání žádosti o potvrzení k přechodnému pobytu. Jeho cestovní doklad byl veden jako hledaný – důkaz v trestním řízení. Šlo o cestovní doklad, jehož držitelem byla jiná osoba. Žalobce a) byl zajištěn. Při podání vysvětlení dne 14. 6. 2016 žalobce a) k dotazům správního orgánu prvního stupně uvedl, že se jmenuje XX, narodil se na Ukrajině dne XX, má dvojí občanství, jedno ukrajinské a jedno maďarské. V srpnu 2014 přijel přímo z Budapešti do Prahy. Je ženatý, má manželku s dcerou. Odmítl odpovídat na otázky, pod jakou identitou se na Ukrajině narodil, za jakým účelem přicestoval do ČR, zda si je vědom, že cestovní pas je vedený jako doklad hledaný, zda rozumí maďarskému jazyku mluveným i psaným slovem, jak získal cestovní doklad, kterým se prokazoval, zda si je vědom svého protiprávního

jednání, komu, jak a kolik musel zaplatit za vyřízení dokladu, za jakým účelem požádal o vydání zmíněného dokladu, zda v ČR žádal o mezinárodní ochranu, kde žijí manželka s dcerou, zda má v zemi původu nějaké zázemí, zda má finanční prostředky pro pobyt a vycestování, na jaké adrese se zdržuje, zda v ČR vlastní byt, zda má v ČR majetek, zda mu brání ve vycestování z území České republiky překážka a zda páchal na území ČR trestnou činnost. Ohledně svého zdravotního stavu uvedl, že je špatný, dodatečně předložil lékařskou zprávu, ale má problémy se srdcem, trpí cukrovkou, ale inzulin si nepíchá. Dále má nádor v hlavě, astma a zánět jícnu. Léčí se v nemocnici. Dále má problém při nasazení pout za zády, neboť v minulosti utrpěl oboustrannou zlomeninu ramen a čeká na operaci. Prožil dvě klinické smrti. Je alergický na pyl, peří, prach, zvířecí chlupy, akvarijní rybky, tabák a na některé léky, konkrétně betablokátory, všechny novokainové léky a aspirin. Kvůli nádorům upadá do bezvědomí nebo znenadání usne třeba i během chůze. Dne 14. 6. 2016 bylo s žalobcem a) zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2., § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1., 2. zákona o pobytu cizinců. Žalobce a) byl (opět pod identitou XX) dne 14. 6. 2016 zajištěn rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č.j. KRPA-227721-23/ČJ-2016-000022 dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dne 14. 7. 2016 proběhl výslech žalobkyně b), která uvedla, že pan XX je oficiálně její manžel, vzali se dne 18. 10. 2015. Neví o tom, že cestovní doklad Maďarska, kterým se pan X prokazuje, je od 9. 3. 2016 v pátrání jako věc důležitá pro trestní řízení. Seznámili se přibližně čtyři roky zpět v Petrohradu. Bydlí spolu v Praze. Nezná ho pod jiným jménem. Pan X není biologickým otcem její dcery, otcem je její první manžel, pan X se o její dceru pouze stará. Stará se o ni v plném rozsahu, jako by byl její otec.

10. Dne 18. 7. 2016 proběhl výslech žalobce a). Ten uvedl, že se jmenuje XX, nar. v XX XX, státní příslušností Ruská federace. Pod touto identitou se v Rusku narodil. Do ČR naposledy přicestoval asi před dvěma měsíci. Předtím byl v Berlíně jeden den. Přijel autem sám, měl pronajaté auto s řidičem, jelikož nemůže řídit kvůli svému zdravotnímu stavu. Do ČR přicestoval kvůli problémům, které má v Rusku, a také se snažil, aby jeho rodina zůstala tady. A také se chtěl konečně vyléčit, má nádor na mozků a ruští lékaři odmítli jeho léčbu a řekli mu, že v Německu je možné ho vyléčit. Zůstali s rodinou v ČR, jelikož se jim tu víc líbí. V žádném případě si nebyl vědom toho, že cestovní pas, který předložil, je vedený jako hledaný. Nikdy by svou rodinu takovým způsobem neohrozil. Tři roky pobývá na tento doklad v Česku a cestoval po EU, byl v Maďarsku, tam se i léčil. Nemohl by vkládat peníze na účet, který by patřil jiné osobě. Uvedl, že má maďarské občanství na identitu XX. Měl jeden z největších byznysů v Rusku, měl hodnotu 200.000.000 dolarů. Byl majitelem dvou třetin společnosti. Oficiální státní osoby mu řekly, aby vrátil dvě třetiny podniku a vycestoval z Ruska, a on to odmítl. Tak ho zadržela policie a ti ho celý týden pálili elektrinou, zlomili mu ruce. Zadrželi ho na základě rozhodnutí soudu. Pak ho odsoudili, šel do vězení. Následně se obrátil na Evropský soud pro lidská práva, protože ho nechali bez společnosti a bez peněz a řekli mu, že když se bude snažit vrátit svou společnost, tak zabijí jeho i jeho rodinu, proto rodiče hned vycestovali. Žalobce a) se pak seznámil s člověkem, který mu nabídl, že mu zařídí ukrajinské občanství a následně evropské. Přijeli na Ukrajinu a žalobce a) byl na oddělení cestovních dokladů, kde se přihlásil k pobytu a získal ukrajinský pas na jméno XX, protože mu řekli, že na Ukrajině není možné mít dvojí občanství, tak mu nabídli, že si může změnit jméno. A pak si hned

změnil jméno na XX, tak měl dva pasy ukrajinské. Ten člověk se jmenuje X, měl na něj všechny kontakty, ale ukradli mu telefon, notes, kde měl všechny kontakty, tak už je nemá, policie je nenašla. Následně se vrátil do Ruska a bydlel v Sankt-Petěrburgu a necelý rok na to ten X zavolal, že může podat žádost o maďarské občanství. Žalobce a) mu předal všechny dokumenty ohledně svých příbuzných, kteří jsou z Polska, Bulharska, z Ukrajiny. Dal mu celý rodokmen a on mu zavolal v červenci 2013 a řekl, že žalobce a) musí přiletět do Budapešti, aby složil přísahu a osobně podal žádost o doklady na policii, udělat foto a biometrii a uhradit správní poplatek. Do Budapešti přiletěl asi koncem června 2013 a tři týdny čekal, zavolal mu znovu a žalobce a) šel na policii. Velice důležité bylo, aby osobně jednal a prokázal, že umí maďarsky. Složil slib, vydali mu certifikát o občanství a následně mu vzali otisky a řekli, že pas bude hotový během dvou týdnů. Pak ještě byl v Budapešti. On zase zavolal, že na ten pas nemusí čekat dva týdny, a říkal, ať mu napíše plnou moc, že mu ten pas vyzvedne. Plnou moc vypsali na policii a on mu vyzvedl ten doklad. Za tři dny mu na hotel přinesl ten pas a plastovou kartičku ze sociálky a řekl mu, že za rok se má do Maďarska vrátit a přihlásit se k pobytu, aby získal občanku. Když se vrátil do Ruska s ukrajinským pasem před jeho telefonátem, zjistil, že má v ukrajinském pase na jméno X jiné datum narození, tak mu volal a on řekl, že se to brzo opraví a že v Maďarsku dostane pas už se svým pravým datem narození. On už mu ten pas dal, slíbil, že když žalobce a) dostane maďarskou občanku, tak už datum narození bude správné. Když žalobce a) cestoval po Evropě, nebyl problém. Jednou měl problém na Letišti Václava Havla, neprošel přes bránu, ale policisté mu zkontrolovali pas a pustili ho. Na tom maďarském pase je jeho podpis, dělal podpisový vzor, který byl v jeho přítomnosti vnesen do počítače. Na policii mluvil sám maďarsky, uměl několik vět a něco rozuměl, ale poslední tři roky se učí česky a mluví anglicky. X platil za pomoc při získání ukrajinského pasu, za pas ne. Ohledně maďarského dokladu něco platil na policii a jemu zaplatil za pomoc 2.000 EUR, jelikož mu platil letenky apod. X mu řekl, že má kořeny na vydání maďarského dokladu. Tak šel žádat, všechno je normální, byl na policii a všechno bylo v pořádku. Měl platná víza, např. italské, finské, francouzské. Ta víza byla na identitu XX. Pracoval ve Švýcarsku, nikdy nebyl problém. Jméno si změnil, jelikož se bál, že ho najdou. Báli se, že získá svou společnost zpět, že má peníze. Proдали jeho firmu za 100.000.000 v Řecku. Určitě o tom nevěděl, že to je takhle. Při prvním výslechu neodpovídal na radu právního zástupce. Nevěděl, co se děje. O mezinárodní ochranu nežádal. K dotazu na rodinný stav odvětil, že si myslel, že je ženatý. Ženil se v České republice dne 17. 10. 2015. Manželka se jmenuje XX, má dceru XX. Biologickým otcem není, ale bere ji jako dceru. Nepsal žádnou žádost o azyl, jelikož čekal na výslech, aby uvedl své pravé jméno. Cítil se špatně a byl stále v nemocnici, užíval takové léky, po kterých nemohl přemýšlet. Manželka neznala jeho rodné jméno, ale už jí to řekl. Žalobce a) má v ČR majetek, má založenou společnost, jejímž je jednatelem a majitelem. Má společníky. Vyvíjí nové technologie pro turismus, mají aplikace. Prodávají zájezdy, služby a snaží se obsadit celý trh prostřednictvím aplikací. Na dotaz, proč jsou v oddacím listě rozdílná jména jeho rodičů, než uvedl výše v protokolu, odvětil, že když podávali s X žádost o sňatek, neměl doklady rodičů, mysleli si, že zavolá X a ten ty doklady před svatbou přiveze. Žalobce a) řekl, že ty doklady doloží. Volal X a ten poslal dokumenty. Žalobce a) neměl na vybranou, neměl jiné doklady a X mu řekl, že to už musí předložit. Uvedl, že tady přiznává chybu. Na otázku, proč nezůstal v Maďarsku, odpověděl, že je to chudá země. K dotazu, kde měl uložené peníze, když říkal, že ho o všechno obrali v Rusku,

odpověděl, že měl uložené peníze ve Švýcarsku a různě, i u svých společníků. Ohledně zdravotního stavu odpověděl, že je to s ním špatné. Dosud nemůže stabilizovat svůj tlak, má cukrovku, tlakovou hypertenzi, nádor na mozku. Má potíže s játry, varikózu. Má cystu v pohlavním orgánu, je to vážné. Má astma. Na dotaz, zda mu ve vycestování z území České republiky hrozí nějaká překážka, odpověděl, že ho v Rusku zavraždí.

11. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2016 č.j. 2 A 54/2016-31 byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o zajištění žalobce a) ze dne 14. 6. 2016. Žalobce a) byl ze zajištění propuštěn dne 16. 8. 2016 dle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
12. Ve správním spise se dále nachází oddací list, podle něhož dne XX ve XX došlo ke sňatku mezi XX, roz. X, a panem XX. Jako rodiče ženicha jsou uvedeni XX, roz. XX, a XX m, roz. X. Podle závazného stanoviska OAMP ze dne 1. 8. 2016 č. ZS30964 vycestování žalobce a) je možné.
13. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 8. 2016 č.j. KRPA-227721-83/ČJ-2016-000022 bylo žalobci a) uloženo správní vyhoštění z území členských států EU dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2., § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1., 2. zákona o pobytu cizinců v délce tří let. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání, jež bylo zamítnuto a toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 1. 2017 č.j. CPR-21027-4/ČJ-2016-930310-V231. Toto rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2017 č.j. 1 A 8/2017-65 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení, a to pro nedostatečné posouzení zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a). V dalším řízení vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 19. 5. 2017 č.j. CPR-21027-20/ČJ-2016-930310-V231, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc mu byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí.
14. OAMP vydalo závazné stanovisko ze dne 11. 12. 2017 č.j. KRPA-227721/ČJ-2016-000022, podle něhož vycestování žalobce a) do Ruské federace je možné. Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 31. 10. 2018 č.j. KRPA-227721-124/ČJ-2016-000022, kterým bylo žalobci a) podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2. a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1., 2. zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 3 let. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k opuštění území České republiky nejpozději do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo vysloveno, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí žalobci i osoba zúčastněná na řízení podali odvolání. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 6. 2019 č.j. CPR-40330-9/ČJ-2018-930310-V240 bylo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno.

IV.

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

Právní posouzení

15. Podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2. zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
16. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. a 2. zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, a pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
17. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
18. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
19. V § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, bylo stanoveno:
*„(1) Vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
 (2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
20. Soud uzavřel, že žalobce a) dlouhodobě užíval cizí doklad totožnosti (maďarského státního občana), a tedy požíval práv plynoucích občanům EU, která mu ovšem dle právního řádu nenáležela. Žalobce dokonce na tento cizí doklad totožnosti uzavřel sňatek s žalobkyní b) (a dále si na cizí jméno otevřel bankovní účet a zřídil zdravotní pojištění u VZP), čímž umožnil žalobkyni b) získat pobytové oprávnění, na něž by jinak neměla nárok. Tím žalobce a) zásadně narušil veřejný zájem na dodržování právních předpisů, na tom, aby takto zásadní právní jednání jako uzavření manželství

nečinil za určitou osobu někdo jiný, a na tom, aby se na území ČR zdržovali pouze ti cizinci, kteří pro to splňují zákonné předpoklady. S ohledem na intenzivní porušování právních předpisů ze strany žalobce a) soud uzavřel, že v jeho případě existuje důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek (např. podobně závažným jednáním v budoucnosti), tedy jde o skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, a proto bylo zcela namístě přistoupit k jeho správnímu vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Obava z možného budoucího závažného narušení veřejného pořádku byla zcela opodstatněná již s ohledem na žalobcovo dosavadní jednání, přičemž kdyby se o tomto jednání správní orgány nedozvěděly, žalobce a) by v něm zjevně nadále pokračoval; o tom svědčí i skutečnost, že žalobce a) vystupoval pod cizí identitou i při svém podání vysvětlení dne 14. 6. 2016. Až když zjistil, že fakticky nemá žádnou jinou možnost, přiznal svoji skutečnou totožnost (srov. protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 18. 7. 2016). Správní orgány pak dostatečným způsobem odůvodnily svůj závěr o naplnění důvodu vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Z vyložených důvodů nemohou obstát námitky žalobců zpochybňující závěr o důvodném nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku.

21. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017 č.j. 2 Azs 237/2017-20: *„Již samotná okolnost, že cizinec užije při prokazování totožnosti padělaný či pozměněný doklad totožnosti některého z členských států EU umožňující mu za běžných okolností vystupovat pod nepravou identitou (příp. je u něho takový doklad nalezen, aniž by cizinec dokázal osvědčit, že jej nehodlal jakkoli užít), je totiž obvykle velmi silným signálem toho, že cizinec je připraven závažně porušovat pravidla České republiky regulující pobyt cizinců. Takový falešný doklad cizinci za běžných okolností (tedy v případě, že nebude prováděna důkladná kontrola umožňující ověřit pravost dokladu) umožňuje pohybovat se po území ČR (a případně i jiných států Schengenského prostoru), ilegálně zde pracovat a prokazovat svoji totožnost v běžných životních situacích. Může případně vést i jakési dva životy – jeden na falešné doklady, druhý na doklady pravé. Jednoduše řečeno, takový doklad umožňuje cizinci vést život, a to dlouhodobě, na pomezí legality či za ní. Proto již samotná možnost jeho užití (a zpravidla tedy i jen prosté držení takových falešných dokladů při sobě) je za běžných okolností dostatečným důvodem k důkladnému zvážení, zda cizince zajistit – v opačném případě totiž není vůbec vyloučeno, že cizinec, který si již jednou byl schopen opatřit falešný doklad, si opatří další falešný doklad a opět se vzdálí dosahu orgánů dohlížejících na dodržování cizineckého práva.“* Byť byl citovaný rozsudek vydán ve věci zajištění cizince a týkal se prokazování padělaným dokladem, jeho závěry jsou použitelné i v nyní posuzované věci, kdy se žalobce a) prokazoval cizím dokladem a vystupoval pod cizí identitou. To mu umožnilo pohybovat se po ČR, ilegálně zde provozovat výdělečnou činnost a prokazovat svoji totožnost v běžných životních situacích (a dokonce i při uzavření sňatku), tedy zkrátka „vést dva životy“. To již samo o sobě vede k závěru o důvodném nebezpečí narušení veřejného pořádku podobným způsobem i v budoucnosti.

22. Městský soud v Praze podotýká, že není nezbytné, aby žalobce a) byl za spáchání tohoto skutku (vědomé prokazování se dokladem totožnosti jiné osoby) uznán vinným trestným činem či přestupkem. Správní orgány byly samy oprávněny učinit závěr, zda se žalobce a) tohoto jednání dopustil, nebo nikoliv; nejde totiž o to, zda žalobce a)

spáchal trestný čin či přestupek, nýbrž o to, zda naplnil důvod pro uložení správního vyhoštění (rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu, viz níže), což je odlišná právní otázka. Ze správního spisu je přitom jednoznačné, že žalobce se tohoto jednání skutečně dopustil. Ze strany správních orgánů tak nedošlo k porušení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu; z týchž důvodů správní orgány nepochybily, když jednání žalobce a) označily za podvodné, aniž by žalobce a) byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu podvodu; soud podotýká, že žalobce a) si nepochybně musel být vědom, že identita XX, nar. XX, státní příslušností X, není jeho skutečnou totožností, přesto tak úmyslně vystupoval navenek s cílem získat z toho pro sebe i žalobkyni b) výhody. Ani tuto žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou.

23. Pokud jde o námitky o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, zdejší soud k těmto velmi obecným námitkám uvádí, že žalovaný i správní orgán prvního stupně v dostatečném rozsahu zjistili stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a přihlédli ke všem skutečnostem rozhodným pro posouzení věci. Správní orgány rovněž vycházely z dostatečných podkladů pro své rozhodnutí a řádně zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž na jeho základě přijaly odpovídající právní závěry, které náležitě odůvodnily, a současně se vypořádaly s veškerými námitkami žalobců.
24. Co se týče žalobcova zdravotního stavu, soud připouští, že ve správním spise jsou založeny lékařské zprávy, z nichž vyplývá, že žalobce a) trpí určitými zdravotními komplikacemi. Z žádné této lékařské zprávy ovšem neplyne, že by žalobce a) byl v případě vycestování z České republiky ohrožen na životě, že by byla nutná jeho neustálá hospitalizace apod. Žalobci ostatně ani nepoukázali na žádnou konkrétní skutečnost či lékařskou zprávu, která by měla svědčit o opačném závěru. S ohledem na tyto závěry je bezpředmětná námitka žalobce a), který se ohradil proti tvrzení žalovaného, že by neakceptoval lékařské doporučení, neboť i kdyby tato námitka byla důvodná, na shora uvedeném závěru by neměnila ničeho.
25. Zdravotní péči v Ruské federaci soud považuje za dobrou, což ostatně vyplývá i z konstantní judikatury, srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016 č.j. 7 Azs 279/2015-32: *„Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně vyslovil, např. v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68, nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu. V rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 – 89, pak uvedl, že nelze vyloučit, aby doplňková ochrana byla udělena žadateli o mezinárodní ochranu, který trpí závažnou nemocí (v citovaném rozsudku se jednalo o HIV/AIDS) i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu, která by ovšem musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Poskytování zdravotní péče v Rusku se však této úrovni zdaleka neblíží.... Z výše uvedeného tak nelze dovodit, že by v Rusku nebyla stěžovateli poskytnuta dostatečná úroveň zdravotní péče. Byť zdravotní péče v Ruské federaci z hlediska technického vybavení nemusí dosahovat úrovně nejvyspělejších zemí Evropy a Ameriky, její úroveň je slušná a rozhodně není natolik nízká, že by žalobci a) v tomto ohledu mohlo hrozit mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu §*

179 odst. 1, 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019. Ani tato žalobní námitka tedy nemůže obstát.

26. Zdejší soud neshledal jak formu uloženého správního vyhoštění, tak ani uloženou dobu zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce tří let za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 10 let [srov. § 119 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 3 let tak činí méně než jednu třetinu zákonem stanovené maximální doby. Vzhledem k neoprávněnému pobytu žalobce a) na území České republiky s cizím dokladem maďarského státního příslušníka a uzavření sňatku pod cizí identitou [v důsledku čehož i žalobkyně b) dosáhla na pobytové oprávnění, na něž by jinak neměla nárok] pak soud považuje správními orgány uložené správní vyhoštění na dobu 3 let za zcela přiměřené. Není pak podstatné, že i v původním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 8. 2016 č.j. KRPA-227721-83/ČJ-2016-000022 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 1. 2017 č.j. CPR-21027-4/ČJ-2016-930310-V231 (jež bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2017 č.j. 1 A 8/2017-65) bylo žalobci a) uloženo správní vyhoštění z území členských států EU taktéž v délce tří let. Délka řízení o správním vyhoštění nemá vliv na délku doby zákazu vstupu na území členských států EU (v tomto ohledu se liší institut správního vyhoštění od rozhodování např. ve věcech trestních, kdy je třeba nepřiměřeně dlouhou délku trestního stíhání za určitých okolností zohlednit ve výměře ukládaného trestu), navíc délka správního řízení v nyní posuzované věci nebyla nijak enormní.
27. Soud podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, jež nesleduje represivní účel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č.j. 9 Azs 176/2017-26, bod [24]). Dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, bod [45]).
28. Při aplikaci § 119 odst. 1 písm. a) a c) zákona o pobytu cizinců se nejedná o otázku správního uvážení. O správním vyhoštění správní orgán nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu. Takovým „smírným řešením“, které by umožnilo žalobci a) dobrovolně opustit území ČR, by bylo rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí však může být podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, vydáno pouze za situace, kdy by rozhodnutí o správním vyhoštění mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č.j. 8 Azs 262/2018-40). Taková situace však v nyní posuzované věci nenastala, neboť žalobce a) s žalobkyní b) a její dcerou může svůj soukromý a rodinný život realizovat v takové zemi, kde všichni členové rodiny budou mít pobytové oprávnění (tj. i v zemi původu, přičemž z níže uvedených důvodů

neobstojí argumentace žalobců o hrozbě skutečného nebezpečí vážné újmy v Ruské federaci). Závažnost a intenzita porušení právních předpisů ze strany žalobce a) pak dle závěru zdejšího soudu nepochybně převáží nad právem žalobců a osoby zúčastněné na řízení na zachování soukromého a rodinného života [soud by k týmž závěrům dospěl i v případě, kdyby osoba zúčastněná na řízení byla biologickou dcerou žalobce a), pročez nelze přisvědčit námitkám žalobců o tom, že žalobce a) pečuje o osobu zúčastněnou na řízení jako rodič, a tudíž dle žalobců nelze argumentovat existencí biologického otce v zemi původu]. Správní orgány proto nepochybily, jestliže nepřekvalifikovaly řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území České republiky dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Pro uložení správního vyhoštění žalobci a) byly naplněny veškeré podmínky, přičemž s ohledem na veškeré shora uvedené okolnosti soud shledal toto opatření zcela přiměřeným. Nebylo pak pochybením správních orgánů, jestliže s ohledem na plynutí času neprovedly další výslech žalobců, jak žalobci namítali v žalobě (žalobci ostatně s výjimkou odkazu na to, že osoba zúčastněná na řízení navštěvuje v ČR základní školu – což dle závěru soudu samo o sobě nemůže převážit nad závažností protiprávního jednání žalobce a), a s výjimkou obecného tvrzení o upevnění vazeb na ČR nepřednesli žádnou konkrétní argumentaci svědčící o zásadní změně poměrů v jejich životech). Závěr správních orgánů, že žalobci prožili větší část života v Ruské federaci, a tedy by pro ně nemělo být těžké se tam vrátit, soud považuje za správný; žalobci ostatně nevznegli žádnou konkrétní námitku tento argument zpochybňující. Z uvedených důvodů soud neshledal uložené správní vyhoštění jako opatření nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, popř. že by napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do práva žalobců na zachování soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 téhož zákona. Správní orgány se dále otázkou přiměřenosti rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců a zásahem do soukromého a rodinného života zabývaly dostatečně (srov. s. 11 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a s. 9-13 rozhodnutí žalovaného), přičemž soud na jejich úvahy odkazuje a ztotožňuje se s nimi.

29. Žalobci dále namítali, že „*nesouhlasí s argumentací žalovaného, zejména na str. 12 napadeného rozhodnutí, směřující k tomu, že porušením zákona žalobcem a) již není práva na ochranu práv žalobce b) a nezletilé. Žalovaný se totiž podivuje nad tím, že pokud žalobce a) zákon porušil, proč se nyní dovolává ochrany práv svého rodinného a soukromého života. Taková argumentace a přesvědčení žalovaného je nezákonná a výslovně protiústavní.*“ Městský soud v Praze uvádí, že takové tvrzení v napadeném rozhodnutí obsaženo není. Žalovaný na s. 12 svého rozhodnutí mimo jiné uvedl: „*Odvolací orgán k tomu ještě uvádí, že pokud by maďarská strana nepožadovala tento doklad pro jí vedené trestní řízení, nebylo by toto závažné trestní jednání účastníka řízení vůbec odhaleno, neboť jak ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, účastník řízení neměl v úmyslu svou pravou identitu uvést ani při zahájení řízení o správním vyhoštění. Účastník řízení odmítal více jak měsíc uvést své pravé údaje totožnosti a odmítal v tomto směru jakoukoliv spolupráci. Účastník řízení svým záměrným podvodným jednáním uvedl řadu státních i soukromých institucí České republiky úmyslně v omyl a nyní se odvolává na ochranu svého rodinného a soukromého života. Odvolací orgán konstatuje, že pokud bylo v zájmu účastníka řízení žít a pobývat se svou manželkou a její dcerou na území České republiky, měl reálně učinit všechny potřebné kroky k tomu, aby byl jejich pobyt v souladu s právními předpisy, toto však neučinil a svým nezodpovědným jednáním tak riskoval svůj budoucí soukromý i rodinný život. Odvolací*

orgán s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že v tomto případě převažuje zájem státu na dodržování a ochraně svých právních předpisů před ochranou nad soukromým nebo rodinným životem účastníka řízení a tento zásah je zcela přiměřený a v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami. Odvolací orgán neshledal ani porušení práv dítěte, když nezletilá zde žije se svou matkou a nic nebrání v tom, aby i nadále ji následovala. Účastnice řízení se svým manželem přicestovala do České republiky zcela dobrovolně a je pouze tedy jejich věcí, jak si uspořádají svůj následující život a zda ho bude opět následovat a i nadále budou společně žít rodinným životem.“ Žalovaný se svojí formulací zjevně pokusil poukázat na účelovost námitek žalobce a) ohledně porušení práva na zachování soukromého a rodinného života, rozhodně však nesdělil, že by žalobci a) toto právo z důvodu porušení předpisů nenáleželo. Žalovaný ostatně zejména na s. 11-13 provedl úvahu ohledně zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobců a shrnul a řádně odůvodnil, že tento zásah není nepřiměřený, přičemž Městský soud v Praze se s úvahami žalovaného ztotožnil. Ze všech vyložených důvodů soud dospěl k závěru, že ani okruh žalobních námitek týkajících se zásahu do práva žalobců a osoby zúčastněné na řízení na zachování soukromého a rodinného života není důvodný.

30. Žalobci dále namítali porušení § 126b odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *jde-li podle vyjádření ošetřujícího lékaře o poškození zdraví zajištěného cizince trvalého charakteru nebo z charakteru onemocnění cizince lze předpokládat, že jeho pobyt ve zdravotnickém zařízení podle odstavce 1 za účelem poskytnutí zdravotních služeb bude delší než doba scházející do uplynutí 180 dnů ode dne zajištění, policie zajištění ukončí. Při ukončení zajištění policie cizinci udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu překážky na jeho vůli nezávislé, která brání jeho vycestování; platnost víza stanoví na dobu potřebnou k vycestování cizince z území, nejdéle na dobu 1 roku.*
31. K tomu soud podotýká, že jak plyne z příkazu správního orgánu prvního stupně k propuštění žalobce a) ze Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty ze dne 15. 8. 2016 č.j. KRPA-227721-86/ČJ-2016-000022, k propuštění žalobce a) došlo z důvodu dle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy po zániku důvodu pro zajištění, přičemž ze správního spisu nevyplývá, že by k tomu došlo z důvodu dle § 126b odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Z uvedeného je zřejmé, že policie nebyla povinna vydat žalobci a) vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu překážky na jeho vůli nezávislé. I tato námitka je proto nedůvodná.
32. Skutečnost, že žalobci a) bylo dříve uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování, které žalobce a) dle svého tvrzení dodržoval, dle závěru soudu rozhodně nemá za následek závěr, že byl, jak namítal v žalobě, „dostatečně potrestán za své pochybení“. Zvláštní opatření za účelem vycestování může být uloženo za splnění zákonem stanovených podmínek namísto zajištění cizince, na otázku, zda a v jaké délce uložit cizinci správní vyhoštění, však uložení zvláštního opatření nemá žádný vliv. Soud podotýká, že jak plyne ze shora uvedeného, správní vyhoštění není rozhodnutím sankční povahy, pročez ani tato námitka z logiky věci nemůže být důvodná.
33. Ohledně námitek žalobce týkajících se argumentace žalovaného, že v obchodním rejstříku je žalobce a) pod identitou XX stále aktivní jako jednatel a společník obchodní společnosti (k čemuž žalobci dle svého tvrzení neměli příležitost se vyjádřit), soud

podotýká, že na tuto skutečnost poukázal již správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí ze dne 31. 10. 2018, a tudíž žalobci měli v odvolacím řízení možnost se k tomuto zjištění správního orgánu vyjádřit. Okolnost, že žalobce a) se u Obvodního soudu pro Prahu 2 (neúspěšně) domáhal určení, že osoba XX, nar. XX, státní příslušnost Ruská federace, je totožná s osobou, která se prokazovala na území ČR cestovním dokladem č. BE 1657807 vydaným Maďarskem dne 30. 7. 2014 na jméno XX, nar. XX, pak dle závěru soudu nemá žádný vliv ani na správními orgány učiněná skutková zjištění, ani na jejich právní závěry. Tato okolnost nic nemění na faktu, že žalobce a) svým jednáním způsobil vznik důvodného nebezpečí, že by při svém pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Správní vyhoštění uložené žalobci a) je tak zcela namístě.

34. Pokud jde o žalobci namítané obavy z návratu žalobce a) do Ruska [kde měl být žalobce a) dle svého tvrzení ve vězení mučen elektrickým proudem, měly mu být lámány končetiny a mělo mu být vyhrožováno ohledně likvidace jeho rodiny, popř. že by mu mělo být po návratu znemožněno vycestovat], Městský soud v Praze ani těmito námitkám nemohl přisvědčit. Jak totiž vyplývá z protokolu o výsledku žalobce a) ze dne 18. 7. 2016, žalobce a) po propuštění z ruského vězení odjel na Ukrajinu (kde měl získat ukrajinský pas), načež se vrátil do Ruska, kde bydlel v XX po dobu necelého roku. Soud podotýká, že kdyby se žalobce a) skutečně obával návratu do Ruska, jak popisoval v žalobě, jistě by se do Ruska nevrátil a nestrávil tam dobrovolně necelý rok. Žalobce a) navíc nezmínil, že by po svém návratu do Ruska měl jakékoliv problémy, že by mu mělo být nadále ubližováno či vyhrožováno. Z uvedených důvodů soud shledal tvrzení žalobce a) nevěrohodnými, protože nelze uvěřit jeho žalobnímu tvrzení, že při svém prvním výsledku nejprve odmítl vypovídat, avšak poté, co získal důvěru v české státní orgány, dne 18. 7. 2016 přiznal skutečnou identitu. Podle závěru soudu je ze správního spisu patrné, že žalobce a) přiznal skutečnou totožnost pouze proto, že jeho vystupování pod cizí identitou se ukázalo být neudržitelným. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že napadeným rozhodnutím nedošlo k porušení § 179 zákona o pobytu cizinců ani Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

35. Co se týče námitek žalobců proti závaznému stanovisku OAMP ze dne 11. 12. 2017, soud uvádí, že tyto námitky se nesly v ryze obecném duchu a žalobci nepřednesli žádnou konkrétní okolnost svědčící o tom, že by žalobce a) nemohl vycestovat do Ruské federace. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 16. 12. 2015 č.j. 3 Azs 108/2015-49 či v usnesení ze dne 22. 7. 2014 č.j. 9 Azs 117/2014-93, „*Rusko je členským státem OSN a Rady Evropy a signatářem úmluv, týkajících se ochrany lidských práv. Lze tedy očekávat určitý standard těchto práv. Rusko se v praxi podrobuje řízením a kontrolním mechanismům, jež mezinárodní smlouvy upravují, včetně řízení před Evropským soudem pro lidská práva*“. Není pak zřejmé, proč by mělo Ministerstvo vnitra zpracovávat nové závazné stanovisko, když žalobci nenamítli žádnou konkrétní okolnost svědčící o zásadní změně situace v zemi původu. Podle závěru soudu OAMP v dostatečném rozsahu zjistilo stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž žalobci žádným hodnověrným způsobem neprokázali ani netvrdili opak. Nelze tak přisvědčit žalobcům, že by správní orgány rezignovaly na řádné zjištění skutkového stavu.

36. Žalobci brojili proti závěru žalovaného, který k odvolací námitce, že nebyla vzata v úvahu tzv. návratová směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí), uvedl, že z této směrnice nevyplývá, že by nebylo možné uložit správní vyhoštění cizinci, který porušuje svým pobytem právní předpisy; i tato samotná směrnice tuto možnost připouští, pouze preferuje umožnění cizinci dobrovolně opustit území, což bylo v napadeném rozhodnutí zohledněno, a to tím, že byla žalobci a) stanovena lhůta k vycestování, ve které může zcela dobrovolně opustit území. Žalobci v této souvislosti namítali, že se jedná o logický protimluv, neboť nelze hovořit o dobrovolnosti při uložení povinnosti k vycestování. Městský soud v Praze uvádí, že návratová směrnice tím, že stanoví prioritu dobrovolného opuštění území, klade důraz na to, že cizinci by mělo být v první řadě (je-li to možné a jsou-li pro to splněny zákonné předpoklady, zejména nedojde-li ke zmaření správního vyhoštění) umožněno opustit území dobrovolně během stanovené doby k vycestování, přičemž prostředkem *ultima ratio* je zajištění cizince. Soudní dvůr EU návratovou směrnicí v rozsudku ze dne 28. 4. 2011, El Dridi, C-61/11 PPU, Sb. rozh., s. I-3015, vysvětlil takto: „39. Z šestnáctého bodu odůvodnění uvedené směrnice, jakož i ze znění jejího čl. 15 odst. 1 v tomto ohledu plyne, že členské státy musí uskutečnit vyhoštění prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření. Pouze v případě, kdy výkon rozhodnutí o navracení formou vyhoštění může být s ohledem na posouzení každé konkrétní situace obrožen jednáním dotčené osoby, mohou tyto státy zbavit tuto osobu svobody jejím zajištěním. [...] 41. Z výše uvedeného vyplývá, že pořadí fází postupu při navracení zavedené směrnicí 2008/115 odpovídá odstupňování opatření, která je třeba přijmout za účelem výkonu rozhodnutí o navracení, a to odstupňování od opatření, které ponechává dotyčné osobě největší svobodu, tedy poskytnutí lhůty k jejímu dobrovolnému opuštění území, k opatřením, která omezují její svobodu nejvíce, tedy zajištění ve zvláštním zařízení, a dodržování zásady proporcionality musí být zajištěno v průběhu všech těchto fází.“ Právě v nyní posuzované věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, aniž by byl současně zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tedy v dané věci postupovaly plně v souladu s principy stanovenými návratovou směrnicí a tento svůj postup řádně odůvodnily. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.
37. Žalobci dále namítali, že žalovaný jim nedal možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, čímž měl porušit § 36 odst. 3 správního řádu.
38. Podle § 36 odst. 3 věty první před středníkem správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.*
39. Správní orgán prvního stupně vydal výzvu ze dne 30. 9. 2018 č.j. KRPA-227721-118/ČJ-2016-000022 k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Poté, co se právní zástupci žalobců ve dnech 8. 10. 2018 a 9. 10. 2018 dostavili ke správnímu orgánu prvního stupně za účelem nahlédnutí do spisového materiálu a pořízení fotokopie celého spisu, se žalobce a) podáním doručeným dne 9. 10. 2018 vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 31. 10. 2018. Proti němu žalobci podali odvolání. V rámci odvolacího řízení již nebyly

s výjimkou podání žalobců opatřovány žádné další podklady rozhodnutí. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného pak bylo vydáno dne 11. 6. 2019. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019 č.j. 5 As 166/2018-67 je mimo jiné uvedeno: „*Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že je porušením principu právního státu, který je zakotven v čl. 1 Ústavy ČR, a práva na soudní ochranu a na soudní přezkum, vyplývajícího z čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, pokud správní orgán nedá účastníku řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění, a soud v rámci přezkumu správních rozhodnutí k této okolnosti nepřihlédne (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04). Smyslem procesního práva upraveného v § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníku řízení k dispozici skutková zjištění správního orgánu, aby mohl případně poukázat na jejich nesprávnost nebo aby navrhl jejich doplnění. Jinými slovy umožnit mu prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení.*“ V posuzovaném případě smysl daného procesního práva byl naplněn, neboť žalobci před vydáním prvostupňového rozhodnutí měli k dispozici skutková zjištění správního orgánu, k nimž se mohli vyjádřit (což ostatně žalobce a) učinil). Jelikož v rámci odvolacího řízení nebyl pořízen žádný další podklad rozhodnutí, bylo nadbytečné zasílat žalobcům výzvu ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. K tomu srov. podobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2019 č.j. 5 As 320/2018-31, podle něhož pokud odvolací správní orgán nedoplňoval skutkový stav věci novými podklady, nebylo zapotřebí opětovně vyzývat účastníka řízení k vyjádření se k podkladům řízení dle § 36 odst. 3 správního řádu. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.

V.

Závěr a náklady řízení

40. S ohledem na shora uvedené neshledal soud žádnou z žalobních námitek důvodnou, resp. napadené rozhodnutí nezákonným, a proto žalobu každého z žalobců v prvních dvou výrocích tohoto rozsudku zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch, a žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených z běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. srpna 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně